

SZIGETI MAGYARSÁG

VANCOUVER SZIGET MAGYAR TÁRSASKÖREINEK TÁJÉKOZTATÓJA

KÖSZÖNTŐ

Hajnaltájban napra vártam,
hús harmatban térdig jártam,
szellő szárnyát bontogatta,
szőghajamat fölborzolta.

Hajnaltájban rétre mentem,
harmatcseppet szedegettem,
pohárkába gyűjtöttem,
nefelejcsét beletettem.

Hazamentem, elpirultam,
édesanyám mellé bújtam,
egy szó sem jött a nyelvemre,
kőnyvem hűlt a nefelejcse.

Édesanyám megértette,
kicsi lányát ölbevette,
sűrű könnyem lecsókolta,
kedves szóval, lágyan mondta:

"Be szép verset mondtál, lelkem,
be jó is vagy, kicsi szentem!"
S nyakam köré fonva karját,
űnneptük anyák napját.

Fazekas Anna

KÖSZÖNTJÜK AZ ÉDESANYÁKAT!

SZIGETI MAGYARSÁG

VANCOUVER SZIGET
MAGYAR TÁRSASKÖREINEK
TÁJÉKOZTATÓJA

FELELŐS KIADÓ:

Kövér Katalin
a Victoriái Magyar Társaskör elnöke

Hungarian Society of Victoria
PO BOX 30228
Victoria, BC V8X 5E1

Megjelenik minden 2. hónapban.
A tagsági díjban a lap
ára belefoglalatik.

Beküldött kéziratokat, fényképeket
nem írunk meg
és nem küldünk vissza.

A cikkeket, írásokat nem feltétlenül
azonosnak a szerkesztőbizottság,
vagy a vezetőség véleményével,
azokért mindenkor írjuk felelős.
A szükséges javítás és rövidítés
jogát fenntartjuk!

SZERKESZTŐ:

Butz István

MUNKATÁRSÁK:

Hazai Gábor
Fischer Jutka
Miska János
Pelvey Mária
Szy Mária

NANAIMOI MUNKATÁRS:
Pintér László (250) 248-9186

*Hungarian Cultural
Society of Nanaimo*
PO BOX 85
Nanaimo, BC V9R 5K4

A vezetőségi gyűlés hírei

2002. március 19.

- Jelen vannak a vezetőség tagjai, Fischer Miklós kivételével. A gyűlést az elnök megnyitotta, majd a múlt havi jegyzőkönyvet hitelesítettük.
- A vezetőség határozatot hozott az internet használat támogatásának megszüntetéséről.
- Székely Imre egy könyvet adományozott a Társaskör könyvtárának, mely az "American Panorama" folyóirat kiadásában jelent meg Magyar Amerika címen. Hálás köszönet érte.
- A St. Patrick templom ügye még folyamatban van, újabb megbeszélésre hívták a társaskör vezetőségét.
- A véleménykutatás értékelése megtörtént a beérkezett adatok alapján.
- Új tagok szervezésére csoport alakult.
- Dolhai Endre javasolta, hogy hozzunk létre egy honlapot, amely megadná a lehetőséget, hogy az interneten keresztül adjunk információt az érdeklődőknek társaskörünkről.
- Folkfest 2002: június 29-től július 7-ig tart.
- Piknik az Elk Lake-nél 2002. augusztus 17-én délután 1 órától este 7-ig.
- Következő vezetőségi gyűlés: 2002. április 16.

2002. április 16.

- Jelen vannak a vezetőség tagjai, Kövér Katalin kivételével. A gyűlést Fischer Miklós alelnök nyitotta meg, azt követően a múlt havi jegyzőkönyvet hitelesítettük.
- A Vancouveri Magyar Házban tartandó "Páratlan Páros" című színdarab megtekintésére közös utazást szervezünk. Ha a jelentkezők száma eléri vagy meghaladja a 20 személyt, akkor a Társaskör fizeti az autóbuzs és a hajóköltségeket.
- Beadtuk jelentkezésünket a Folkfest-re az ICA-hez.
- A kunyhó javítását, festését és behúztatását Nagy János intézi.
- Magyar származású festő házaspár képkiallítása lesz a május 1-én a Fiak házaspár üzletében. A vezetőség megszavazott 100 dollárt kávé és sütemények készítésére. Fischer Miklós szintén adományoz edességeket saját készítményéből.
- Fischer Miklós érdeklődni fog az ICA-nél a lehetőségek felől, hogy az ő honlapjuk a Társaskör híreit és értesítéseit is közölje.
- A Társaskör megszüntette az üzenetrögzítő szolgálat használatát, mert alig kaptunk rajta üzenetet.
- Következő vezetőségi gyűlés: 2002. május 14.

Következő lapzárta:
június 20.

Felhívjuk kedves társaink és olvasóink figyelmét, hogy a Társaskör címe megváltozott.

====> Új címünk: PO BOX 30228 Victoria, BC V8X 5E1 <====

Jön Folkfest 2002!

Az idén kilenc napos lesz a Folkfest június 29 – július 7-ig.

Hely: Belső-Kikötő (Inner Harbour)

Támogassuk önkéntes munkánkkal Társaskörünket!

Várjuk a jelentkezőket!

Hívjuk Kövér Katalint! Tel: 383-3470

A címlapon:

"ADAGIO"

Részlet Fischer Jutka,
Homage to Albinoni
című festményéből.

Megnyílt a Terror Háza Múzeum

Úgy látszik, az elmúlt 13 évben három ilyen nagyszágrendű megmozdulás volt. Az első az, amikor a Hősök terén az ökömenikus imára került sor Erdélyért. A második Nagy Imre és társai újratemetése – szintén a Hősök terén. A harmadik a Magyar Köztársaság kikiáltása a Kossuth téren. Mindez 1989-ben történt. Úgy vélhettük, többé nem lesz képes senki ennyi embert kivinni az utcára. Tévedtünk: a Terror Háza megnyitója beterítette az Andrássy utat.

Miközben az egyik kereskedelmi TV-ben szavaznak arról, hogy az ideai a valaha látott legdurvább kampány, a MIÉP a Köztársaság téren (10 ezer ember), az SZDSZ a Hősök terén tart nagygyűlést (3 ezer ember), majd a tömeg csatlakozik a Terror Háza megnyitása alkalmából rendezett ünnepséghez. A valaha volt nyilas, majd ÁVO és ÁVH székház előtt olyan tömeg gyűlt össze, ami 13 éve nem volt kint az utcán, ugyanakkor a korábbi hatalmas megmozdulásokhoz hasonlóan teljes a nyugalom, teljes a béke. Se pártzászlók, se renitenskedők. Még ilyet. S történik mindez a legdurvább kampányidő kellős közepén.

A két egymást követő terrorizmus jelképe fogadja a belépőket a főbejáratnál, melyeken a következők olvashatók: A nyilas terror áldozatainak emlékére. - A kommunista terror áldozatainak emlékére.

zeum, üzenet az utókorak. Azonban az, hogy a fagyos idő ellenére is 50-60.000 ember (becsült adat, ezért +/- 20% tévedés elképzelhető) kilátogatott az Andrássy útra úgy, hogy semmi reménye nem volt a Terror Házának megtekintésére – nos ez elgondolkodtató.

Miről szól a Terror Háza? Szembesülünk a múlttal, s jelezzük:

nem felejtettünk. Szerencse, hogy még itt van az a generáció, akiket élesen érintett az Andrássy út 60., szerencse, hogy ezeket az embereket olyan helyre hoztuk, amikor már nem kell félniük a fekete autótól, ami az Andrássy út 60. pincéjéhez szállította őket. Lehet, hogy 5-10 év múlva ezt a múzeumot így nem lehetett volna megcsinálni, lehet, már nem lennének köztünk azok, akik átérték a szörnyűségeket.

Hosszú sor a múzeum épülete körül

Az Andrássy út 60 jelképpé vált. A nyilasok után az ÁVO és az ÁVH is itt tette fel tanyáját. Ez az első olyan helyzet 60 év után, amikor az Andrássy út 60 nem a Terror Háza. Csak múzeum, ami nevében emlékeztet arra, ami történt, ami nem letagadható, s amit nem szabad feledni.

Posvári János
euroAstra

A Terror Háza margójára ...

A fenti cikkbe beillesztett képeket én vettem fel a múlt hónapban, amikor otthonlétem alatt én is meglátogattam a múzeumot. A képen látható sorok a februári megnyitó óta nem változtak. Nap-nap után, fehér hajú idős néni és bácsik három és fél órát állnak sorban, hogy bejussanak a múzeumba.

Állnak, mert kötelességüknek tartják, hogy tiszteltek tegyek a két biatorlói rendszer áldozatainak és megemlékezzenek azok-ról, akik, habár túléltek a kínzó vallatásokat, de nagyon sokszor, mint szellemi vagy fizikai rokkantak hagyták el az Andrássy út 60 pincéit.

A múzeumba egyszerre csak kb.15 embert engednek be és e csoportot egy túravezető kalauzolja végig a kiállításon. A múzeumból és a kiállított anyagáról olvasóink kaphatnak további részletes felvilágosítást a múzeum honlapján, az alábbi internet címen: <http://www.terrorhaza.hu>

Búcsú Türje Baltzer Lenkétől

Ez év március 22.-én a Magyar Társaskör és a Magyar Irodalombarátok Köre szegényebb lett egy hűséges régi társal, Lenkével.

A rossz hír, s főképpen a halálhír olyan mint a futótűz, mert szinte percek alatt terjed. S még mielőtt megjelent volna a napi sajtó halálhírei rovatában, a victoriái magyarok még aznap, közvetlenül a sikertelen szívműtét után értesültek a tragikus hírről. A reakció, amit egy ilyen hír kivált, általában mindenkinél többé-kevésbé hasonlóan negatív. A váratlanul ért döbbenetes újságot nem hisszük el, holott az életben már számtalanszor volt alkalmunk hasonló megrázó hírt hallani.

Újból és újból hitetlenkedünk a megmásíthatatlan tények szemben, miszerint az emberi élet csak úgy megszűnhet egyik pillanatról a másikra, s főképpen, ha olyan valakit érintett, akit szeretünk, mert igaz barátunk volt, s akinek intenzív, magával sodró egyéniségéből szinte sugárzott az energia, jövedv: az Élet szeretete. Mindez felfoghatatlan. Ilyenkor döbben rá az ember, hogy mennyire kicsiny és kiszolgáltatott teremtmény ő a Sors kezében. S mivel megszületett - amiről nem tehet -, ezért aztán egy életen át küzd, harcol, hiú vágyak és ábrándok után szalad, szeret és szenved. De egy napon mindennek vége szakad.

Úgy hunyja le a szemét, mint a kisgyermek, aki a megszerzett játékaiba borulva alszik el.

De addig is, amíg él, minden egyes embernek több próbátétel adatik meg, aminek a legjobb képessége szerint tartozik megfelelni. Csak ezután ébred rá a Létezés magasabb lényegére.

Ha visszatekintünk egy-egy, már leélt életre, nincsen csodálatra méltóbb annál, amikor elmondhatjuk arról, hogy az Élet Iskolájában majdnem mindenből "jelsre vizsgázott". Azonban ezt az eredményt nem adják ingyen. Ezért - de még a "jó" és "közepes" jegyekért is meg kellett dolgozni, tanulni és az Élet nyújtotta buktatók előtt szilárdan helytállni. Mindezt pedig nem csupán önmagunkért, hanem a családdal, az egész emberi társadalommal szemben.

S amikor azon a hideg koratavaszi napon örök búcsút vettünk Lenkétől, mint régi barát, úgy éreztem, hogy ő az Életben elért eredményei alapján minden kétséget kizáróan "léphetett felsőbb osztályba".

Az elmúlt év végén ünnepeltük 75. születésnapját, amit két fia Péter és Pali rendeztek. Ott volt az egész nagy család, továbbá régi magyar és kanadai barátok. Lenke, mint mindig, ezen az eseményen is tündökölt. Sem a kora, sem az előző években lezajlott súlyos betegségei nem látszottak rajta. Talán a "titka" mindennek Lenke természetében rejlett. Holott az a 75 év, amit e földi létezésben élt, nem volt könnyű; nem gyenge átlagember számára kimért feladatot jelentett. Úgy indult el, hogy a szülei zárdában neveltették, ahol nagy fegyelmet követelő, szigorú apák keze alatt nőtt fel. Sok szépet és jót tanult ott, azonban

nem részesülhetett abban, ami a legfontosabb egy gyermek számára: a családi élet melegségében.

Lenke gyermekkori visszaemlékezései során elmondta, hogy voltak évek, amikor ő volt az egyetlen tanuló, aki még karácsonykor sem mehett haza. De erős jellemmel és jó természetével áldotta meg a Sors, amik segítettek, hogy ne váljék lelki sérültté. Később pedig, a zárdából kikerülve, Türje Miklóssal való boldog házassága kárpótolta őt rideg gyermekkoraért. Akkoriban háborús idők jártak, így az ifjú házaspár is nehéz évek következtek. A háború után a kommunista hatalomátvétel miatt menekülniük kellett. Következett a kanadai kivándorlás, ami merőben más életet jelentett számukra. Új gyökereket kellett ereszteni ebbe a keménynek bizonyult földbe, ami akkoriban nem fogadta szívesen a magyarokat. Az "ellenességnek" minősülő és iskolázott magyar emigráns előtt bezárult minden szellemi munka nyújtotta megélhetési lehetőség. Kiszárolag csak farmon dolgozhatott.

Nem volt könnyű dolga annak, aki előtte nem ismerte a mezei munkát. Azonban Lenkét és Miklóst mindez nem riasztotta vissza, hanem fiatalos energiával és lelkesedéssel láttak a munkához: földet műveltek, állatokat tartottak, és két kezük munkájával építették fel otthonukat. A kemény fizikai munkát jelentő igekezet ellen soha sem zúgolódtak, mivel korán rájöttek az élet lényegére. Minden új feladatban, minden elvégzendő munkában örömet találtak, mert felfedezték a bennük rejlő szépséget. Mennyi szivderítő esemény történt a két fiatal magyar "farmer" életében, amiről később Lenke oly szívesen mesélt! Magam részéről mindig örömmel hallgattam ezeket a regé-nybe, sőt filmre kínálózó történeteket. Főképpen a mesélő színes előadási módja és egyénien finom humorja miatt. Nagy kár, hogy nem írta le ezeket!

1957-ig Türijeeken kívül szinte nem is volt más magyar Victoriában. Az 56-os Szabadságharc bukása után ez a helyzet megváltozott. A hazánkból menekültek közül sokan úgy döntöttek, hogy Victoriában telepednek le. A Türije család igaz honfitársi szeretettel fogadta az újonnan érkezetteket, akiknek segítő kezét nyújtott az új hazába való beilleszkedéshez. Az emigrációs élet velejárója a közeli, szinte rokoni kapcsolatok születésének, így az új magyarok és a Türije család között kialakult az egymáshoz tartozás szoros köteléke. Szép évek következtek: pezsgő magyar társasági élet született számos rendezvénnyel, bálal, örömteli eseménnyel. Lenke mindig lelkes résztvevője és szervezője is volt ezeknek az eseményeknek. Szinte a lelkévé vált minden összejövetelnek, ahol a magával ragadó temperamentumáért és humoráért mindenki megszerette.

Azonban az Életben soha sincsen felhőtlen boldogság, s minden örömről, amiben néha-néha részesültünk, duplán kell megfizetni.

... folytatás a 4. oldalról

Az ár ezúttal a szeretett férj és családapa, Miklós elvesztése volt. Ezt a csapást Lenke egy életen át nem tudta kiheverni.

Megalkudni a megváltozhatatlannal csak úgy lehet, ha az ember képes új életet kezdeni. Az új életet ezúttal a második férjével, Charles Baltzerrel kötött házassága jelentette. 17 boldog év várt még Lenkére Charlie oldalán, akivel sokat utaztak, nyaraltak, s akit Lenke a maga ellenállhatatlan modorával rávett, hogy a magyar társaság "tisztelőbeli magyar" tagjává váljon.

Azt a családi boldogságot, amire Lenke kislány korában anyyira vágyott, s amit akkor nem kaphatott meg, mint anya megtalálta fiaiban, és később pedig, mint nagymama, a négy szép unokában.

Élete utolsó születésnapját népes családja körében ünnepelte, ahol mindenki nagy szeretettel vette körül. Ünnepték az édesanyát, a nagymamát, akitől olyan kincset kaptak, amit minden-nél drágább: örökölték az Élet szeretetét. De nemcsak a család, hanem a barátok is ezt kapták tőle. A több évi barátságunk ideje alatt, s főképpen az elmúlt években, amikor egy-egy halálos veszedelmet jelentő betegségből gyógyult föl, hogy ismét jókedvűen, csinos külsővel, szinte megfitalodva jelenjen meg a világ szeme előtt, olyan volt, mint a görög mitológia örök életet jelentő madara, a Főnix, aki időről időre megsemmisült, hogy aztán elhamvadva a porból ismét föltámadjon és diadal-mosan röpljön föl. Azonban a Főnix az utolsó "hamvadásnál" úgy döntött, hogy fölröplj ugyan, de már nem itt ezen a földön.

Az élet az álom és a halál az ébredés.

Fischer Jutka

Anyák napja

Tavaszi pompába öltözött a természet. Virágoznak a fák, madarak énekétől vidul az erdő, s a mező virágai is színessé varázsolják a réteket. Május van. Szűzanyánk hónapja, amikor a hívők boldog lelkülettel sietnek az esti litániára. Ez az a hónap, amikor szívünkben felébred a szeretet érzése, hiszen az "Anyák napja" is májusban van. E nap alkalmából Téged köszöntelek elsősorban édes, jó Szűz Mária, aki az "Anyák napja" ékessége vagy! Köszöntelek szívem legszebb és legmélyebb szeretetével, a kertek és mezők legszebb virágaival. Áldott légy mindenkor Te legmagasztosabb anya. Köszöntelek Téged, aki a Mennysors királynője, Istennek szent Anyja vagy.

E szép nap alkalmával köszöntök minden édesanyát, akinek az arca örömtől sugárzik, mert gyermeke rajongó szeretettel, virággal, dallal, verssel, saját maga készítette rajzzal köszönt fel. Így viszonzozva azt a nagy szeretetet, amit édesanyjától kap. Hiszen a szeretet a legmagasztosabb érzés, amely megszépíti

életünket, látóvá teszi szívünket. S ha a szeretetet fokozni lehet, az anyai szeretet kerül a legfelső fokra.

Szorongó, de vigasztaló szóval próbálok azokhoz az édesanyákhoz is szólni, akik gyermeküket elveszítették. Nehéz vigasztaló szavakat találni. De nem tudhatod, Te drága édesanya, hogy miért kellett ennek így történnie. Nem tudhatod, hogy a Mindenható milyen szenvedéstől mentette meg gyermekedet és Téged. Tudnod kell és érezned, hogy gyermeked Isten örök világosságában, az angyalok körében, a mennyi boldogságban örangyalkén van melletted. Őt már nem kell féltened, mert a Mennyei Atya védőszárnyai alatt áll. Most pedig Hozzád szeretnék szólni, ahhoz az anyához, aki szomorú szívvel nézi a televízióban az "Anyák napi" műsort, mert a Te gyermeked, akit féltő szeretettel neveltél fel, nem hoz neked virágot, nem nyitja rád az ajtót, nem érdeklődik, pedig jó tudja, hogy örögségedben, testben és lélekben törékeny vagy. Tudom, hogy fáj, mert az anyai szív nagyon tud szeretni, de szenvedni is. Isten mégis erőt és vigaszt nyújt neked.

Vissza kell gondolnod arra az időre, amikor gyermeked még kicsi volt, amikor Te voltál a mindene. Ő már akkor hálátla meg az iránta érzett jószágodat. Kacagva, boldogan szaladt karjaidba, mert csak ott talált szeretetet, megnyugvást. Ha pedig játszótársai bántalmazták, azt kiáltozta: "Anyu, anyuci!" Erre az időszakra gondolj, és bocsásd meg gyengeségét. Ne panaszkodj, légy nemes lelkű, ne érezd úgy, hogy eltévedt. Imádkozz, hogy Isten segítőképelve őrizzé útját.

Most úgy látod, hogy gyermekedtől elhagyatva állsz, de Isten végtelen jószágában bízva tudnod kell, hogy gyermeked előbb-utóbb megtalálja azt a kulcsot, amely kinyitja az édesanya iránti szeretet kapuját. S ha rá fog jönni, hogy nem veszítheti el a legnagyobbat, az anyai szeretetet, az lehet, hogy csak akkor fog bekövetkezni, amikor te már az angyalok körében fogod látni őt. A sírodnál bűnbánó szívvel döbben majd rád, hogy mit mulasztott el. Anyai szíved akkor is ott lesz vele, mert az anyai szív a síron túl is szeret.

Eljön majd az idő, amikor minden anyai szív azzal a tudattal fog a végtelen boldogságban megnyugodni, hogy hátrahagyta gyermekének és unokáinak az anyai szív szeretetét

Rajcsikné Fazeller Mária

KATOLIKUS SZENTMISE

Május 19-én du. 5 órakor

Queen of Peace templom
851 Old Esquimalt Rd

A szentmisét Lakatos Dénes atya mutatja be.

Március 15. képes beszámoló

Kövir Katalin elnöki üdvözlése

Székely Imre díszbeszède

Talpra magyar ... Szy Mária

Sokra sír, sokra vak börtön borul... Hazai Magda

Szent hely, hol meghajlik a fej. Kövecses Tamás

Kossuth Lajos azt üzente ... Apt Károl

Perdölnek a táncosk – Búzavirág Táncsoport

Székely Imre és Dániel Éva kiállítása

Székely Imre grafikusművész közismert tagja a helyi magyar közösségnek. Tevékeny tagja az Irodalombarátok körének és jelenleg ő a kulturális megbízottja a Victoriái Magyar Társaságnak. Sikeres, nemzetközi visszhangot keltő művészi alkotásaival kapcsolatos cikkeket olvashattunk róla a helyi TIMES COLONIST-ben és egyéb victoriái újságokban. A magyar nyelvű újságok közül a Vancouverben megjelenő TÁROGATÓ és az Egyesült Államokban, Kanadában, Ausztráliában és Magyarországon megjelenő PANORAMA c. lapban is hosszabb interjú jelent meg Székely Imrével, valamint egyéb magyarországi lapokban is terjedelmesen írtak róla. Társaskörünk lapja, a SZIGETI MAGYARSÁG eddig kétszer írt részletesebben Imre magyarországi és római útjairól, az utóbbi alkalomkor, Abba Pater alkotását adta át II. János Pál pápának.

A szemlélők Székely Imre linometszetei előtt

Az alábbiakban beszámolóink május elején megnyílt kiállításáról, amelyet Dániel Éva Svédországban lakó festőművésznővel közösen rendeztek. A kiállítás megtekinthető Fiak József és Adrienne csemegetizletük tágas éttermében, a James Bay Mall-ban. Székely Imre a kiállítást megnyitó beszédében Kossuth Lajos születésének 200-ik évfordulójáról emlékezett meg. Ismertette röviden a nagy államférfi politikai pályafutását. A beszéd után a szép számban megjelentek megtekintették Székely Imre linometszeteit és Dániel Éva festményeit. Székely Imre győri születésű, 1988-ban érkezett Kanadába. Ezt megelőzőleg Ausztriában, Hollandiában és Franciaországban tevékenykedett és jelenleg több mint 25 éves gazdag tapasztalatra tekinthet vissza grafikus és linometszet terén. Művészi pályafutásának legkiemelkedőbb eseménye 1999 októberében történt, amikor II. János Pál pápa a Vatikánban személyes kihallgatáson fogadta és Imre átadta ABBA PÁTER című alkotását a Szentatyának. Helyszűke miatt, e beszámolóban nem részletezhetjük Székely Imre művészi karrierjének fontosabb állomásait, de szürrealista stílusban készült linometszetei a legkülönbözőbb helyeken megtalálhatók, így a Vatikánban, a budapesti magyar Parlamentben, Seattle-ban, a National Gallery-

ban, Victoria és Győr városházaiban. Meg kell említenünk, hogy Kanada jelenlegi miniszterelnöke, Hon. Jean Chretien tavaly személyesen vette át Ottawában Imrétől a "KANADA MŰLTJA, JELENE ÉS JÖVŐJE" című alkotását.

Az említett kiállítás másik résztvevője: Dániel Éva festőművésznő. Erdélyben született, de jelenleg Svédországban él családjával. Már művészi pályafutásának kezdetén, a 80-as évek elején többször nyert első díjat a Bukarestben megrendezett Népművészeti versenyeken és 1991-től kezdődően, Svédországban is képei több kiállításon szerepeltek. Sajnos, 1993-ban, Éva súlyos, 18 órás, agydanagyan operáción ment keresztül. A sikeres operáció után eleinte akvarelleken dolgozott, amelyeket halálból a kórháznak adományozott. Később áttért az olajjal való festésre és kidolgozott egy újfajta, több dimenziós technikát, amelyet sebészorvosa, élete megmentője után: Hilman

Dániel Éva festőművésznő képei előtt

módszernek nevezett el. Dániel Évának számos kiállítása volt Magyarországon, Svédországban, Németországban és Hollandiában. A kiállítást megtekintette Fischer Jutka festőművésznő is, aki szakvéleményében elmondta, hogy Éva a francia neo-impressionisták, Seurat, Signac és Pissarro "pointillista" technikához hasonlóan, a színek prizma szerű precizitással bontja fel, ami végül elvezet az absztrakthoz. Éva a vásznat, festés előtt preparálja, képei sajátos, ambivalens módon hatnak a nézőre. Éva képei váratlan asszociációkat és szorongással teli látványvilágot árulnak el, amely valószínűleg a súlyos agyműtéten átesett ember lelki világát tükrözi. Jelen van fizikai megsemmisülés asszociációja, de ugyanakkor a halálból megmenekült ember életöröme is.

Székely Imre megköszönte a Magyar Társaskör hozzájárulását a kiállítás megtekintői számára vásárolt hidegitalt, kávé és frissítő italok beszerzéséért és megköszönte a Fiak házaspár vendégszeretét, amiért helyet biztosítanak a kiállításnak.

Hazai Gábor

NANAIMOI ÉRTEŚITŐ

TAGGYŰLÉSEINKRŐL:

Március 3-án tartott gyűlésünkön a szokásos beszámoló után elnöknőnk, Bölecz Piroska kijelölte a vezetőségi tagok közül Ravai Erzsit konyhafelöltsnek, aki a főzési és mosogatási teendőket szervezi meg. Szamosi Gábort pedig megbízták azzal, hogy új leltárt készítsen az Egyesület vagyonáról.

A márciusi ünnepség utáni vacsora elkészítésére Bedő Anni és Szentvéri Irén jelentkezett. A rendezvények és gyűlések utáni finom vacsorák lehetőséget nyújtanak a feloldozó társalgásra, az összetartozás és barátság elmélyülésére, szórakozásra, és egyben felmentik a háziasszonyokat az otthoni főzésből. A 7.50 dolláros vacsora igazán mindenkinek megengedhető költség, és a bejövő összeg segíti az egyesületünket a bingo által megkívánt pénz-összeg megteremtésében.

Elnöknőnk köszönetet mondott Horváth Lajosnak és Kraus Ottónak az új zenéig beszerzéséért és beszereléséért.

Kurucz János megszervezte az otthonunk előtti sövény megnyírását. Köszönjük Jánosnak, Horváth Lajosnak és Marikának, ifj. Madarász Bandinak, Varga Lászlónak és Pintér Lacinak a nehéz munka elvégzését.

Kaptunk ajándékba Magyarországról egy szép rézkarcot Szent István megkereszteléséről Stéhlík Gyula barátunktól. Köszönjük.

Megköszöntöttük március szülőiteit: Bakos Tibor, Besenczi Irén, Bölecz Béla és Pintér Marika személyében.

Befejezésül Szentvéri Irén elszavalta Bedő Anni „Ballada a középkori nőkhöz” című versét.

Az **április 7-én** tartott gyűlésünkön megköszöntük Madarász Mária-nak az 1848-as forradalom megemlékező ünnepélyének szakszerű megrendezését, és mindazoknak, akik szerepeltek az előadásban..

A Canada Day paradéban zászlóvivőnek jelentkezett Hunyor György és Szentvéri Irén, akik ugyancsak baráti kapcsolat tartanak fenn az olasz és német klubok vezetőivel. Eldöntöttük, hogy a nyár folyamán is, mint a múltban, két pikniket fogunk tartani: július 21-én a klubnál, és augusztus 18-án a Rathrevor Parkban.

Új bingo kérvényt kellett beadni 3 évi költségvetéssel, melyet Kurucz János készített el, és ismertette a tagsággal.

Törőcsik Ilonka fogja képviselni Egyesületünket a Folkfest Society gyűlésén.

Megköszöntöttük április szülőiteit: Hajdú Zsuzsa, Hunyor György és Kecsmár János.

Befejezésül Szentvéri Irén elszavalta Csinger József „Pihenő” című versét.

MÁRCIUS-ÁPRILIS FŐBB ESEMÉNYEIT:

A meglepetésszerű hóesés miatt a március 15.-i ünnepünket el kellett halasztani március 24-re. Az ünnepélyt ismét Madarász Mária szervezte meg: A koszorút a magyar címer és Kossuth képe alá Bakos Tibor helyezte el két népviseleti ruhába öltözött hölgy (Horváth és Pintér Marika) kíséretében. Szűcs Elek és ifj. Madarász Bandi voltak a zászlótartók. A forradalomhoz vezető történelmet összefoglaló ünnepi beszédet Besenczi István tartotta. Szavalták: Madarász Mária, Bölecz Piroska és Pintér László. Fisztner Feri unokája egy hegedű számot adott elő. Majd 1848-as indulókat énekeltünk közösen, és a Szózat elnéklésével fejeztük be. Az ünnepély után istentiszteletet tartott Szigeti Miklós tiszteletes. A vacsorára készített finom csirkepaprikás Bedő Anna és Szentvéri Irén remekműve volt.

Március 30-án vettek részt unokáink a húsvéti tojás-keresésben. Nagy lelkesedéssel rohagáltak kicsik és nagyobbak bokortól bokorig, míg a 60 darab tojást mind megtalálták. A teremben a nyuszinak öltözött Szentvéri Irén osztotta ki a húsz gyerek ajándékát. Virslí és üdítő csilapította éhségüket és szomjukat.

Április 21-én du. 5 óraker szentmisét mondott Dénes atya. A mise utánra vacsorát főztek Kurucz és Pintér Marikák.

MÁJUS-JÚNIUS-JÚLIUS ESEMÉNYNAPTÁRA

Május:

- 5: Du. 3 óraker taggyűlés lesz anyánapi vacsorával
- 19: Rész veszünk az Empire Day paradén, mely du. 1-ker kezdődik.
- 26: Du. 5 óraker istentiszteletet tart Szigeti Miklós tiszteletes és utána vacsora.

Június:

- 2: Du. 3 óraker taggyűlés lesz és utána 5 óraker szentmise.
- 3: Istentisztelet után vacsora.
- 16: Du. 5 óraker apánapi vacsora.

Július:

- 1: Canada Day lángos sütés.
- 21: Déliben kezdődő piknik a klubház udvarán.

Ne felejtjük, hogy klubházunk minden pénteken este 7 óraker nyit biliárdozásra, ping-pongozásra, videózásra, számítógépre használatra és olvasásra még a nyári szünet alatt is.

EGYÉB KÖZLEMÉNYEK:

Szeretettel köszöntjük Kecsmár és Zsigrai párt hosszú magyarországi tartózkodásukból való visszatérésük alkalmával.

Jó szórakozást kívánunk Bakos Magdának magyarországi vakációja alkalmával.

Sok sikert kívánunk Bohatiék unokájának, Samentha-nak, a Miss Nanaimo Pageant szépség-versenyén.

Kellemes magyarországi tartózkodást kívánunk a Krus házaspárnak.

Szeretettel üdvözljük köreinkben Ravai Erzsébet bátyját és unokahúgát Magyarországról. Élménydús kanadai tartózkodást kívánunk mindkettőjüknek!

Összeállította: Pintér László

KÉPES BESZÁMOLÓ

A 2002-es évi vezetőség: Kurucz János, Fisztner Ferenc, Bakos Tibor, Bölez Piroksa, Szamosi Gábor, Ravai Erzsébet és Pintér László

Március 15. koszorúzás

A tojás keresésére váró gyerekek

Egy tojás megtalálva

AFORIZMÁK

Sok ember jobb, mint amilyennek látszik,
De legtöbb rosszabb, mint amit ő állít.

Peter Sirius

Az ember, aki nem tud parancsolni magának,
Órökké megmarad gyenge rabszolgának.

Goethe

Ahol a vádló ítél, nem a törvény érvényesül, hanem az erőszak.

Ahol a népszabadság lehangyolott, ott a szólásszabadság is elbukik.

Publius Syrus

Irodalombarátok Köre

Szép számban voltak jelen a költészet barátai az április 8-i magyar irodalmi esten, melyet **Kövecses Tamás** tartott az Esquimalt-beli Queen of Peace templom kistermében. Tamás érdekes és sokszínű összefoglalót nyújtott **Nagy László** (1925 - 1978) költő életéről és munkásságáról. Az estet a költő egy megzenésített versével nyitotta néhány dalos lelkű tag, akiket Tamás kísért gitáron. Az est folyamán a közönségből sokan olvastak fel költeményeket a művész különböző korszakaiból. Ezen költői remekek híven tükrözték Nagy László művészetének sokoldalúságát, lelki világának mélységét, képviselőjének sokszínűségét.

Szeretném megosztani a kedves olvasókkal a Tamás által írt életrajz rövid összefoglalóját, mely oly érdekessé tette az áprilisi irodalmi estet.

Nagy Lászlót aki csak olvasta, annak a képekben gazdag, népmesevilággal és képregiás szürrealizmussal átitatott, dallamosan hullámzó költészete maradt mindörökké irodalmi kincs-tárban. Mind az olvasó közönség, mind a kritika új költésztünk egyik legsajátosabb hangú, legjelentékenyebb írásművészeként ismerte el Nagy Lászlót.

A Dunántúlról, paraszti családból származott. Középiszkolált az oktatóintézetiről híres Pápan járta ki, majd húsz éves fejjel, 1945-ben, Budapestre ment tanulni. Mint sok másik faluról, paraszti sörből városba igyekvő, értelmiségi sorba emelkedni kívánó fiatal, a Népi Kollégiumok egyikében folytatta tanulmányait. Ezek a kollégiumok számos kitűnő értelmiségit indítottak útjukra. Egész sor jelentékeny költőnk itt találta meg saját hangjának első ütemeit, melyet átitatott a népköltészig mind formában, mind közösségudatban. Közülük két legegységibb és legnagyobb hatású Juhász Ferenc és Nagy László volt. Noha a világhoz való hozzáállásuk, gazdag képalkotó képzeletük merőben különböző volt, mindkettlen eltérhetetlenül kapcsolódtak a magyar nyelv folklóri, népköltészeti, népmesei gyökereikhez.

Nagy László 1949-ben ösztöndíjat kapott Bulgáriába, ahol három évet töltött el. Jó tanuló lévén, elsajátította a bulgár nyelvet, megismerte történelmét, irodalmát, néprajzát. Ami eredetileg is célja volt kiküldetésekor, fordítani kezdte a bulgár népköltészet és a bulgár klasszikus költők remekait. Hazatérése után hamarosan legjobb műfordítóink között foglalta el helyét.

Az ötvenes éveket a változások jellemezték, mind a politikai életben, mind Nagy László költészetében. Elment Bulgáriába bizakodóan és olyan légkörbe érkezett haza, mellyel már nem azonosulhatott. Az egykori derűt, bizakodást, feltétlen hitet sugárzó hangvételét a kételyek és szorongások érzelme világa váltotta fel. Költészetét mindinkább a szürrealista kép és gondolatvilág jellemzi. Az egyre tündökloőbb versformák meredeken felívelő művészi színvonalról vallanak, melyet a mese eredetű, mitikus, ősi képzetek tesznek egyedivé.

A Kisbodok újságnál eltöltött újságírói évei után 1957-től végleges állást kapott az Élet és Irodalom című lapnál, ahol haláláig mint főmunkatárs dolgozott. Egyre inkább gyengébb egészségi állapotát és lelki gyötrelmeit tükrözi költészete. A halál gondolata, látomása, később félelme egyre többször jelenik meg verseiben. Késői írásműveiből érezhető, hogy már várta a halált, mely 53 éves korában jött el érte.

Mint az áprilisi irodalmi est is bizonyítja, Nagy László a magyar huszadik századi irodalom egyik legszínesebb költője. Versei festői képekkel elevenítik meg a költő lelkivilágának, valós és mesebeli történelmünk labirintusának felejthetetlen részleteit.

Köszönetünket kell kifejeznünk Kövecses Tamásnak, amiért oly kiváló szakzszerűséggel állította össze előadását, válogatta ki a szövegből szép verseket és ugyancsak köszönet illeti a szavalókat, akik mély átérzéssel tolmácsolták azokat a hallgatóknak.

Sándor Gabi

Francia kiadó magyar sikerművei

Irodalmi kerekasztal-beszélgetésnek ad otthont ma este a Párizsi Magyar Intézet, ahol a Syrtex Kiadó magyar kiadványairól lesz szó. A könyvműhely, amely komoly érdeklődést mutat a közép- és kelet-európai művek iránt, több magyar kiadványt is megjelentetett már. Ma este a Rue Bonaparte-i ház nagytermében azokról az alkotásokról lesz szó, amelyek felidéznek a XX. század eleji Magyarországot és a két világháború közötti világot, s amelyeket a Syrtex nagy sikerrel publikált.

Ilyen Székely János gyönyörű regénye, a Duna gyermeke, amely Sylvie Viollis fordított. Már tizezer példányban kelt el, így a Syrtex sikerkiadványai közé tartozik. Fejtő Ferenc Érzelmes utazás (fordította Georges Kassai, Gilles Bellamy és Marie-Louise Tardes-Kassai) című elbeszélése - a könyv a szerző gyermekkoráról szól -, amely 2001-ben az Európai Parlament díját kapta. Végül Zilahy Lajos Halálos Tavasz című regénye (fordította Georges Kassai és Gilles Bellamy), amelyet egyhangú lelkesedéssel fogadtak a francia kritikusok.

MHO

Az Irodalombarátok Köre összejövetele:

2002. június 10-én, hétfőn este 7:30-kor

Tárgy: Szép álmok vesztőhelye. Bodosi György műveiből.
Műsor vezető: Hazai Gábor

====> Hely: 851 Old Esquimalt Rd. <====
Queen of Peace templom

Lebedia és Etelköz

Minél idősebbek leszünk, úgy tűnek el homályba és kódósódnak el gyerekkori emlékeink. Most, öregkorunkban sajnáljuk, hogy szüleink idejében, a fényképezés még nem volt olyan divatos, mint ma és azt is sajnáljuk, hogy nem írtunk annak idején naplót. Jó lenne végiglapozni régi fényképalbumokat, olvasni régi naplókat, feleleveníteni egyéni történetünk rég elmúlt eseményeit. Hasonlóképpen történészeink is sok gondtól, kutatástól kimélhetnék meg magukat, ha az ősök annak idején naplót vezettek volna az eseményekről.

Nemzetek kezdeti őstörténete legtöbbször mítoszokból, bizonytalan legendákból táplálkozik. Történészeink a legnagyobb fűradságot fordítják, hogy választ kapjunk alapvető kérdésekre: kik vagyunk, honnan jöttünk, kikkel érintkezünk, hogyan élünk, kik voltak barátaink, kik voltak ellenségeink, mikép alakult ki a nyelvünk, stb. A magyarság honfoglalás előtti történetére vonatkozólag, legtöbbször csak külföldi forrásokra hivatkozhatunk, amelyek hitelessége eléggé kétséges. Az ősmagyárokat illető leírások néha ellentmondásosak. Nem tudhatjuk, hogy egy-egy krónika mennyire tárgyilagos, az illető történetíró nemzete közömbös volt-e a magyárokat iránt, vagy talán hadilábon állt egymással a két nemzet? Azt is tudnunk kell, hogy a magyarságra vonatkozó leírások mennyiben személyes tapasztalatok alapján íródtak, vagy pedig szájon forgó elbeszélésekből állították-e össze?

Míndezeztől a problémáktól mentesek lehetnénk, ha úgy messze, messze visszamenőleg valamelyik magyar őstünk, Petőfi Sándorhoz hasonlóan, először is papírkereskedésbe ment volna tintát, tollat, papírt venni, és leírta volna viselt dolgainkat annak rendje-módja szerint. Sajnos, ez az ötlet akkor senkinek nem jutott eszébe! Valószínűleg az ősök úgy voltak ezzel a dolgokkal, mint mi a fényképekkel. Nem írjuk fel mikor és hol készült a felvétel, kik vannak rajta, hisz jól emlékszünk, ismerünk mindenkit a képen. Néhány évtizeddel később már fogalmunk sincs, mikor és hol készült a fénykép és azokra is csak homályosan emlékszünk, akik a képen vannak. Így saját forrásokból nem sokat tudunk őstörténetünkéről. Viszontagságaink leglighthouse kütfője a Biborbanszáletet Constantinus császár könyve, amelyet 950 körül írt fia, Romanos számára. Ebben a munkában részletes ismertetést közöl a görög birodalom határain élő népekről, azok szokásairól, hadviselési módszereikről. A legerősebbnek a besenyőket nevezi meg, de részletesen foglalkozik a magyarokkal is, akiket turkoknak nevez, vagyis törököknek. Ezen az elnevezésen nem kell fennakadnunk, mert abban az időben az általános megjelölése volt minden idegen nemzetnek, éppen úgy, ahogy ma a törökök és az arabok még mindig minden európaiat közös fedőnévvel, frends-nek, vagy frenk-nek neveznek, ami franciát jelent. (Itt

kell megjegyeznem, hogy az átlagos mai török ember, a magyarságot rokonnépnek tekinti és a magyar-török háborúkat, amolyan testvérek közötti civakodásnak minősíti.)

Constantinus leírja, hogy a magyarok a Khazar birodalom közelében szereztek maguknak szállást, amelyet első vajdájuk, Lebed után: Lebediának neveztek el. Ez a terület a mai Don és Dnyeper között terült el és délen az Azóvi és a Fekete tenger határolták. Valóban tudunk arról, hogy a magyaroknak volt egy Előd nevű vajdájuk, akit régiesen Elevednek neveztek, és a Lebed nevet így lehet talán kapcsolata hozni vele. Azonban nagyobb a valószínűsége annak, hogy a Lebedia név a szláv lebedia szóból ered, amelynek mai változata a magyar nyelvben: laboda. Laboda alatt ma dudvát, parajt, gazt értünk, magas fűvet, amely a trágyás szántóföldeken szokott felburjánozni. Valószínű, a terep, a pusztaság, amely az említett folyók között a magyarok legelőterülete volt, zömmel ilyen növényzettel volt benőve. Constantinushoz hasonló leírást ad a magyarokról Ibn Roszteh perzsa történetíró 913-ban. Arab nyelven írott munkájában ugyancsak turkoknak nevezi a magyarokat. Fejedelmüket kende-nek nevezi, de a korlátlan uralmat a magyarság felett a dsila, vagy dsula gyakorolja. Mai kiejtés szerint: gyula, akinek a parancsait a magyarok vakon követik. Ibn Roszteh leírja a sátrakban lakó magyarokat, mint állattenyésztő nomádokat, akik tűzimádók és harciasak. A téli hónapokat a folyók partjain halászattal töltik, de a környező szláv népeket megmegegrohanják, nehéz sarcokat vetnek ki rájuk és ezrével szednek foglyokat közülük. A foglyokat a görögök tulajdonában lévő Kerch nevű, tengerparti városba hurcolják, ahol eladják mint rabszolgákat.

Egy másik perzsa történész, Gurdézi még részletesebben foglalkozik a Lebediában élő magyarokkal és munkáját Kuun Géza, orientalista tudósunk fordította magyarra. Gurdézi, Lebediát a mai mértékegységekkel mérve, kb. 550-600 kilométer szélességű síkságnak minősíti, és felsorol néhány szomszédos népet, amelyek Lebedia határain éltek, és amelyekről ma már nem sokat tudunk. Így megemlíti a mordatokat, a ghuzokot, a mendereket, ez utóbbiakat mi vendeknek neveztük. Ghurdézi leírja, hogy a magyarok bátrak, jó kinézésűek és tekintélyesek. Ruházatuk színes selyemből készül, kardjuk, fegyverzetük gyakran díszes, ezüsttel bevont. Leírja Gurdézi a magyarok házasági szokásait. Megemlíti a nászajándékot, amelynek nagysága, értéke a leány szüleinek rangjától és gazdagságától függ. Elmondja, hogy a vőlegény atya meglátogatja a lány szüleit, akik kiterítik az összes prémes ruháikat, amelyekből jó néhányat összecsavarva a vőlegény apjának a lovára kötöznek, de az ajándékok között szerepel még ékszer és bűtor is. Gurdézi írja, hogy a magyarok szabadságszeretők, "legfőbb iparodásuk a vitézkedés, hideget, meleget, fűrészt, éhezést, szomszágást jól bírják." A magyarok óvatossak, titoktartók, de pénzvagyók s

... folytatás a 11. oldalról

nem sokat törődnek a szerződéseikkel. A kedvező alkalmat kileşik és meglepik az ellenséget.” "Karddal, fíjjal, vérttel és kopjával fegyverkeznek, az előkelők lovai vassal vannak borítva. Nagy szorgalmat fordítanak a lóhátról való nyilazásra!" Ezek a történelmi források a magyarságot már úgy említik, mint akik egy közös fejedelem uralkodása alatt élnek. Mikor történt, hogy a törzsekben élő magyarság, központi hatalmat állított a maga élére?

Ennek valószínűleg, itt Lebediában kellett megtörténnie, bizonyára a kazár kagán uralkodó tanácsára és biztatására hozták meg öseink ezeket a változtatásokat. Kétségtelen, hogy a kazárokkal igen jó kapcsolatban állt a magyarság és "a kagán beleegyezését adta ahhoz, hogy Árpád legyen a magyarok fejedelme. Ekkor a magyarok, a kazár szokás szerint pajzsra emelték Árpádot és fejedelmüké kiáltották ki." A kazárokkal való kapcsolatnak végeszakadt, amikor a besenyők támadták meg a kazár birodalmat. A kazár hadsereg szétverte ugyan a besenyőket, de a menekülők nyugatfelé vették útjukat és rátörték a Lebediában lakó magyarokra. Constantinus szerint a besenyők betérése olyan heves volt, hogy a Lebediában lakó magyarság két részre szakadt. Az egyik csoport kelet felé menekült és Perzsia határára állapodott meg. Ezeket, manapság már a megfíjthetetlen névvel: szabartoiaszfaloi-nak nevezték. A magyarság másik része nyugat felé vette útját és az Atelkuzu nevű térségben telepedett le. Ezen a területen folyik a Barukh, vagy a Dnyeper, amelyet a magyarok Etelnek neveztek, a Bug folyó, valamint a Denester, amelyet abban az időben, török néven: Turlu-nak mondtak. Hogy mi minden történt öseinkkel Etelközben, arról újságunk legközelebbi számában lesz szó.

Hazai Gábor

Vancouveri kirándulás

Vidám társaság indult április 21 - én a Victoriai Magyar Társaság által rendezett kirándulásra. Előre örültünk a Vancouveri Klubban töltendő kellemes napnak, a találkozásnak rég nem látott barátokkal, a jó ebédnek, na, meg az érdekesnek ígérköz színházi előadásnak. Kisrészben azért gondolom hozzájárult a vidámsághoz az is, hogy későbbi hajóval indultunk mint tavaly, így két órával többet lehetett aludni.

Pesszimista természet lévén azonban attól féltem, hogy a Vancouveri Klubban töltött idő túl rövid lesz a nyugodt ebédeléshez, hiszen annyi rengeteg ember ellátása komoly nehézséget okozhat. Bizony nagyon kellemesen csalódtam. A ránk váró ételek nemcsak ízletesek, bőségesek és jók voltak de gyorsan, ügyesen, zökkenésmentesen lettek tálalva, így nemcsak a kulináris élvezetre, de még a nyugodt baráti tereferére is futotta az időnkől.

Beszélgetés közben megtudtuk, hogy Budapesten a Madách

Színház már 16 éve nagy sikerrel játsza Ray Cooney komédiáját, "Páratlan Páros" címmel. Az ottani szövegkönyvet a szokásos titokzatos módon Vásárhelyi Bálint megszerezte és elhozta Vancouverbe. Itt Tolnay Zsuzsa átdolgozta és annak alapján rendezte az előadást, amiért a végén jól kiérdemelt lelkes tapsot kapott.

A függöny felgördülése előtt egy dal csendült a hangszórókból: "Love and Marriage", a színdarabban felmerülő probléma előszeleként, hiszen arról van szó, milyen bonyodalmakhoz vezet az, ha egy férfinak két külön lakásban, egy - egy szerető felesége van.

Várjuk az ebédet és az előadást

A politikailag néha túl korrekt Kanadában kicsit meglepő volt a történet vezérfonala, hogy miután a bigámia törvénybe ütköz, büntetendő cselekmény, a főhős mennyi hazugsággal próbálja meggyőzni a rendőroket, hogy második lakásában nem feleséggel, hanem férfiakkal él együtt, mert az megbocsájtható, "normális" dolog.

A rendezés komoly koreográfiát igényelt, hogy ki, mikor, merre, melyik ajtón jött be vagy ment ki (szerint, hogy melyik lakásba tartozott), nagyon ügyesen volt megoldva. A szereplők pedig csodát műveltek. Olyan lelkesen, tehetségesen és meggyőzően alakították a komikusan eltűzött, bonyodalmakba keveredett, neveléses, de megnyerő figurákat, hogy sokszor kitérő nyíltszíni tapsot kaptak. Nehéz elképzelni, hogy előadás után vissza tudtak térni a normális mindennapi életbe, ahol, szívből remélem, sokkal kevesebb problémával kell megküzdíteniük.

Egy felhőtlen, kellemes élménnyel teli napot töltöttünk Vancouverben. Köszönjük mind a két egyesületnek a rendezést, Kelemen Valériának szervező munkáját, és már titokban várva várjuk, mikor lesz újra hasonló alkalom az együttlétre.

Leyla

Modern háború

Az 1939-es év nyarát, mint középiskolás diák egy barátom nagyszüleinél töltöttem vidéken, közel Budapesthez. Egy unalmas délután, vendéglátóim könyvszekrényét nézegettem és találtam egy vaskos, lexikon szerű kötetet. "UNIVERZUM" volt a könyv címe és nagyon régen nyomtathatták, valamikor az 1900-as években, a századforduló elején. Amolyan kincses kalendárium szerű könyv volt, fényképek is voltak benne, de többnyire kitűnően készült, hatásos rajzok illusztrálták a leírt történeteket.

A könyvből találtam egy cikket, amely azonnal felkeltette a figyelmemet, tekintve, hogy az európai helyzet azon a nyáron már eléggé puskaporos volt. MODERN HÁBORÚ volt a tanulmány címe, de sajnos nem emlékszem a nevére annak a magyar tábornoknak, aki a cikket írta. A tábornok igen nagy haladásnak nevezte a füstnélküli lőporok alkalmazását és nagyra értékelte, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia hadseregét a régi egylovú Wrendl fegyverek helyett, a modern Mannlicher ismétlődő puskával szerelték fel. Korszakalkotónak írta le a Schwartzlose géppuskák rendszeresítését és hogy a zászlóaljokon belül géppuskás századokat is szerveztek. Arra is emlékszem, a tábornok fejtegette, miszerint a gyorstüzelő fegyverek és a nagyon hatásosá vált visszasikló csövű tüzérség miatt, a hadosztályok elhelyezése, tagozódása, az arcvonal összefüggése sokkal lazább lesz, mint ahogy az a múltban volt. Megszűnik a harcterek zsúfoltsága, a háború nem tömeg-verekedés ezentúl, a modern harcért, látszólag szinte: üres. A zászlóaljok, a századok katonái beásva, szinte láthatatlanok. A tanulmány konklúziója volt a legérdekesebb. A tábornok szerint, minden rendben van addig, ameddig a szembenálló csapatok fedezékében, állásaikban maradnak. Azonban titkózetet nyerni csak úgy lehet, ha a csapatok támadásba lendülnek. Ha a csapatok elhagyják fedezéküket, akkor számításai szerint, a hadosztály 8-10 km szélességű és 500-600 méter mélységű térségében az alakulatok percekben belül megsemmisülnek! Nem emlékszem a számokra, de cikkírőnk kimutatta, hogy négyzetméterenként hány tucatnyi golyó, tüzérségi gránát és szilánk fogja érni a térséget és ott vagy mindenki elpusztul, vagy mindenki stílyszen megsebesül. A tábornok megállapította, úgy 1905 körül, hogy a "modern fegyverek" pusztító hatása miatt, nagy nemzetek között háborúról beszélni: lehetetlenség! Így vélekedtek 1905 körül!

Érdekes lenne tudni, hogy vajon ez a vezérkari tiszt megért-e az első világháborút? Ha igen, akkor bizonyára csodálkozott, hogy mennyire is lehetséges volt a háború a nagyhatalmak között és a statisztika szerint kb. minden 30,000-ik kiöltött golyó talált el egy-egy katonát és a legtöbb halálos áldozatot a tüzérségi tűz okozta és nem a gépfegyver, vagy az ismétlődőpuska. Nem egészen 20 évvel később, az első világháború befejezése után, a spanyol polgárháború nyújtott alkalmat arra, hogy a légi bombázások taktikáját kidolgozzák, azok hatását megfigyeljék,

még a második világháború kitörése előtt.

Érdekes módon, a katonai megfigyelők ismét "pesszimista" módon nyilatkoztak az új fegyvernem alkalmazásáról. Főleg olasz katonai szakértők arra a következtetésre jutottak, hogy a fronton lévő katonák morálját, harci kedvét nagyon letöri, ha fejük felett elhúzó bombázó rajokat látna repülni, amelyek a hátszág városaiban házaikat, családjaikat bombázzák össze. A fegyvernem könnyen felbomolhat, a katonák haza akarnak menni, aggódnak a hozzátartozóikért. Ugyanakkor a hátszágban lévő katonák idegei, ellenálló képessége is összeomlik, nappal nem tudnak határozottan dolgozni, ha az éjszakákat óvóhelyeken, álmatlanul, idegfeszültségben, halálfélelemben töltik. Összefoglalva a konklúzió megint az volt, hogy az új fegyvernem, a légierők, a háborút szinte lehetetlenné teszik, vagy minden este az nagyon hamar befejeződik.

A II. Világháború ismét az ellenkezőjét bizonyította be. A lakosság ellenállása nem csökkent, sőt minél erősebbek voltak a bombázások, annál dacosabban viselkedtek a jökök és folytatták a küzdelmet angol, német és orosz részről egyaránt. A fronton lévő katonák sem lázadoztak. A hadtörténeteszek megállapítása, hogy bár minden háborúban új fegyvereket és új hadászati módszereket alkalmaznak, mégis majdnem minden új háború azokkal a régebbi fegyverekkel és módszerekkel kezdnek el, amelyekkel az utolsó befejeztek. Ez valóban igaz és egyénileg nagyon mehökkentett és valószínűleg másokat is, amikor az elmúlt év telén, az Egyesült Államok Afganisztánban háborút kezdett. Az amerikai katonák vietnami szereplése nem jogosított fel senkit az optimizmusra és az volt a véleményem, ha az oroszok vereséget szenvedtek az afgán gerilláktól, akkor a puba, kényelemhez szokott amerikaiak sem fogják ott bábrókat szerezni. Feltételeztem azt is, hogy a kíméletlen, zord, hegyes afgán terep nem ad alkalmat az amerikai hadvezetőségnek hogy technológiai fölényüket döntően érvényesítsék. Kétségtelen, az amerikaiak bravúrosan szerepeltek az iraki háborúban, de Irak sík, sivatagos terület, felülről könnyen belátható terep. Afganisztán viszont hegyes, sziklás ország, utak nélkül és a férfi lakosság szinte mind tapasztalt gerilla, félelmet nem ismerő harcos. Afganisztán nagyon kemény dió volt a múltban mindenkinek. Angoloknak, oroszoknak egyaránt.

Valószínűleg nemcsak a magunkfajta laikusokat, de a szakértőket is meglepte az a hatásos gyorsaság, amellyel az amerikai haderő, szinte napok alatt felszámolta a talib rezsimet. Még meglepőbb volt, hogy szinte vérvesztéses nélkül zajlott le az egész akció. Az a kis vesztéses, amely az amerikai oldalon előfordult, azok helikopter balesetben, vagy saját, rosszul működő, a kijelölt célpontokat elkerülő bombáktól származtak. Ellenséges tüzről, talán négy-öt amerikai katona esett el.

A mostani afgán háború bemutatta a szembenálló felek közötti

... folytatás a 13. oldalról

óriási minőségű különbséget. A turbános afgán harcosok és 100 évvel ezelőtti elődjük között csak annyi volt a különbség, hogy a régi Martini, vagy Einfield karabély helyett most, az egybeként kitűnő Kalasnyikov orosz rohampuskák lögtak a gerillák vállain és ezzel a felszereléssel nem sokat tehettek a felettük nagy magasságban repülő B-52-es bombázók ellen.

Az iraki, öbölháború volt talán az utolsó hadszíntér, ahol nagy számú gyalogságot és nagyszámú páncélos járműt, tankot és önmozgó tüzérészt alkalmaztak a hadviselő felek. Úgynevezett "okos" bombák már akkor is léteztek, és kitűnő eredménnyel használták is azokat. Azonban a ledobott bombáknak csak 3.5 százaléka tartozott ebbe a csoportba. A nemrég lezajlott kosovói, balkáni hadműveletek során az amerikaiak már 30 százalékra emelték ezeknek a radarral és lézérrel irányított fegyvereknek a használatát és a mostani afgán háborúban ez a szám 60 százalékra ugrott fel.

A jelenlegi afgán háborúban a katonai műbolygók is igen fontos szerepet játszottak. A Predator, pilóta nélküli felderítő repülőgépek által lefényképezett területeken található katonai célpontok földrajzi koordinátáit ezek a műbolygók határozták meg féltérny pontossággal. Az U-2 kémrepülőgépek, valamint a különleges radarral, lézérrel felszerelt Boeing 707 repülőgépek több ezernyi négyzetkilométert tudtak végigpásztázni és figyelemmel kísérni minden mozgást az ellenséges területen.

A második világháborúban, a vietnami háborúban és a közkeleti háborúban még a gyalogságnak és a páncélos hadosztályoknak fontos szerep jutott. Az új amerikai hadviselés a hangsúlyt a rakétákra, a megsemmisítő légbombázásra fekteti és a kislétszámú, különleges számítógépekkel ellátott gyalogsági egységek feladata a légierők számára a célpontok megjelölése és a rakéták célbavezetése. Az ilyen technológiai háború, amelyhez több száz kilométer magasságban, az űrbe felőtt műbolygókra van szükség, pénzbelileg annyira költségesek és magasán képzett technikai szakemberek ezreire van szükség, hogy e pillanatban valóban csak az Egyesült Államok képes ezeket a szakembereket kiképezni és a költségeket, kiadásokat fedezni.

Kisebb európai államok kénytelenek szomorúan tudomásul venni, hogy ilyesmire nekik sem technológiailag, sem pénzbelileg elegendő nem telik. A nagyhatalmakra vonatkozólag és jelenleg ebben a minőségben csak az Egyesült Államokról beszélhetünk - számításba kell vennünk a lehetséges következményt, hogy a hatalmas, monopolisztikus technológiai fölény az Egyesült Államokat arrogánssá teszi. Minek folytatni hosszadalmas és néha eredmény nélküli diplomáciai tárgyalásokat, amikor a katonai fölény annyira egyoldalú? "Roma locuta, causa finita" - mondják egykor a latinok. (Róma szólt, az ügy be van fejezve.) Manapság ez utal az Egyesült Államokra is, ha történetesen vissza akarja élni katonai fölényével.

A másik oldalról viszont reméljük, hogy az amerikai diplomácia van annyira bölcs, és tudja, hogy pusztán katonai döntések nem oldják meg a problémákat. Azok továbbra is megmaradnak, mint a Balkánon, Közép-Keleten és Afganisztánban is. A tartós békét a jövőben is csak tárgyalások útján, kölcsönös megegyezés biztosíthatja és semmi más.

Hazai Gábor

A furulyától az orgonáig ...

Beszélgetés Péter Mihállyal

A napokban olvastuk az egyik helyi újságban, hogy Társaskörünk tagja, Péter Mihály, mint "Music Director" igen eredményes munkát végez az Oak Bayben lévő St. Patrick templomban, és egyetemi tanulmányait is sikerrel befejezte. A Szigeti Magyarság (Sz.M.) munkatársai, Szy Mária felkereste és Mihály örömmel és készségesen válaszolt a feltett kérdésekre.

Sz.M: Mikor találkozott először a zenével és milyen formában?

- A bölcsőmben. Édesanyám, akinek nagyon szép hangja volt, azzal altatott. Napközben is mindig énekel, akár takarított, mosott vagy főzött. Így ismertem meg a népdalokat. Később én is vele énekeltem. Édesapám is jó hangú volt. Másik találkozásom a zenével a templomban történt, hetente a miséken. Ekkor már nemcsak az éneklés, hanem a kísérelő hangszerek működése is nagyon érdekelt. Mivel szüleimmel a mezőn dolgoztam, így nem maradt más hátra, mint használni és megelegedni az 5-6 éves koromban kapott furulyával és a később kapott szájharmonikával. Zongorát 15 éves koromig nem láttam. Amikor azonban egy népi zenekar fellépett falunkban, annak műsorát hallgatva megszületett bennem az elhatározás: ha belehalok is, akkor is zenész leszek.

Sz.M: Szerencsére nem kellett belehalnia. Zenész lett, a kedvezőtlen körülmények ellenére is. Hogyan?

- Mivel semmi reményem nem volt arra, hogy Erdélyben valamilyen is főiskolára mehettek, így beiratkoztam a R.K. Gyulafehérvári Kántoriskolába. Ez nemcsak jó színvonalú általános műveltséget, (pl több nyelv tanulása) zenei-, különösen egyházzenei alapot adott, hanem alapos emberi felkészültséget is.

Sz.M: Érettségi után mi volt a következő lépése?

- Beiratkoztam és elvégeztem a négy éves Teológiát. Ezek alatt az évek alatt a Katedrálisban mint liturgikus orgonista dolgoztam, és így ismerkedtem meg Lakatos Dénes atyával, a jelenlegi vancouveri plébánossal. Mindketten hálásan emlékezünk

... folytatódik a 15. oldalon

... folytatás a 14. oldalról

Márton Áronra, az 1981-ben elhunyt akkori püspökünkre, aki 84 életéből 42 évet mint püspök dolgozott. Legnagyobb örökségként Erdélyre és ránk is munkájának szellemét hagyta.

Sz.M: A Teológia elvégzése után mi volt a további szándéka, mi történt ezután?

- Az egyházán maradtam, ami azt is jelentette, hogy a zenénél. A világi életben favágói munkára talán lett volna lehetőségem. Arról, hogy tisztviselő lehessenek, nem is álmodhattam, de még arról sem, hogy gyárban dolgozhassam. Ennek elsősorban a vallás, másodsorban a magyarságom volt az oka. Meghívásokat kaptam kántori állásokba, melyek közül Nagybányát választottam. Mint kántor többfelé működtem, így pl. Ditrói-Katedrálisban és Brassóban, a Belvárosi Nagytemplomban. Emellett énekarokat szerveztem és vezettem. Nagy elfoglaltságot jelentett. Másra nem igen volt időm. A zenében éltem.

Sz.M: Úgy érezte, hogy célba ért?

- Majdnem. Ugyanis 1976 januárjában radikális idegbénulás érte a jobb kezemet. Dolgoznom azonban kellett. Így minden erőmet összeszedve folytattam a kántorkodást, úgy, hogy balkezeimmel a billentyűkre emeltem a jobbkezeimet, (mert hiszen ki látott már félkezű kántort?) pedállal játszottam az alapot, bal kézzel pedig a harmóniát. Ez alatt az időszak alatt tanultam meg igazán az összhangzattant. Idővel kórházi kezelést kaptam, de erőm csak egyre fogyott, kezem nem javult. Ekkor sikerült egy magyar orvosral összeköttetésbe lépniem, akinek javaslatára feladtam a kórházi kezelést. Nagy erőfeszítéssel, fájdalmas gyakorlatokkal fél év múlva két ujjamat tudtam mozgatni. Felcsillant a remény: Ha ezt elértem fél év alatt, 5 év múlva milyen jó eredmény mutatkozhat!

Sz.M: És mutatkozott?

- Nagyon lassan. Ezért elvállaltam a Nagybányai Népművészeti iskola énekarának vezetését. Fiatallak voltam, bizalmatlanul fogadtak. Ezért az első próbára olyan felkészültséggel mentem, hogy kotta nélkül tudtam betanítani az éneket. Ezzel megszereztem a bizalmukat. Közben a Népművészeti Főiskola hallgatója lettem, ahol Karvezetés-énekszak diplomát szereztem. Vezényelni balkézrel is lehet! Itt is a zenének, helyesebben a zenében éltem. Reggel és este miséken orgonáltam, napi négy órát az iskolában töltöttem, énekkart vezettem és hangversenyeken vettünk részt, úgyis mint szereplők, úgyis mint versenyzők. Jártunk Oroszországban is és „legyőztük” az ottani énekkart.

Sz.M: A keze javulásához fűzött optimizmusa hogyan vált be?

- Nagyon nagy munkával 2-3 évi remény és kétségbeesés váltakozásával értem el végre a gyógyuláshoz. Ez volt életem legnagyobb harca és győzelme!

Sz.M: Mi indította útba Kanada felé?

- Az otthoni kilátástalanság. Reméltem, hogy Kanadába, az

anyagi bázis megteremtése után, kihozhatom családomat. 1985-ben érkeztem Ottawába, majd Londonba, Torontóba vitt az utam. Mindenütt megtaláltam az összeköttetést a zenével, főleg magyar kórusokon és az Egyházakon keresztül. Mellette még éjszaka dolgoztam pékségben, biztonsági őrként, cukrászatban. Amikor a Scarborough-i Zene Konzervatóriumban éneket tanítottam, már úgy álltam anyagilag, hogy tudtam venni egy házat, ahova bérletet fogadtam, és vettem 3 zongorát is. Így elkezdhettem a saját „zeneiskolámat”. Elindítottam családom kihozatalának ügyét.

Sz.M: Tehát elérte a célját?

- Azt hittem. 1987 decemberében azonban súlyos autóbaleset ért. Jobb lábamat csipőig gipszbe tették. Szinte kibírhatalan fájdalmak következtek. Amikor később a gipszet levették, kiderült, hogy a seb elfertőződött, az orvos szerint a lábam „rot-hadt”. Feszült 48 órai várakozás következett, amikor a mozdulatlan fekvésben eltöltött idő után tudták csak megállapítani az orvosok, hogy kell-e amputálni? Nem kellett. Az új gipszpakolást 12 hónapig hordtam. Ez alatt az idő alatt elvesztettem mindent. A házat, a zongorákat, a munkámat és a reményeimet. 3 évi hányódás után, a múlttól való szabadulás és egy jobb jövő reményében, 2 bőrönddel indultam és érkeztem Victoriába, 1990 telén.

Sz.M: Beváltak reményei?

- Hamarosan rájöttem arra, hogy az ember önmagát mindig és mindenüvé magával viszi. Nem tudtam szabadulni attól a gondolattól, hogy amikor már olyan közel álltam családom kihozatalához, saját hibámon kívül elvesztettem annak a lehetőségét. Négy évi testi és lelki kínlás következett. Fizikailag éltem, de lelkem halott volt. Még visszagondolni is nehéz erre az időszakra.

Sz.M: Hogyan kezdődtek a Victóriában töltött napjai?

- Segítséggel. Mindig hálás köszönettel fogok visszagondolni arra a sokirányú támogatásra, amit a victoriái magyaroktól kaptam. Rajtuk keresztül tudtam felvenni a kapcsolatot is újra a zenével. Kórust alakítottunk. Évekig énekelünk együtt. Közben alkalmi munkákat végeztem, de mindig úgy éreztem, hogy nem én vagyok, hanem valaki más az, aki az én bőrömben jár. Ideigleg nagyon fáradt voltam és kimerült. Amikor taxi vezetővel kezdtem, akkor állt be egy kis változás az életemben. Jó hatással volt rám emberekkel találkozni és beszélgetni. Négy évi „taxizás” után beiratkoztam a Nanaimóban lévő Log-scaling tanfolyamra. Ezt abba kellett hagynom egy baleset miatt. Visszatértem Victoriába.

Sz.M: És itt újra kezdődött minden?

- Igen, de az eddiginél sokkal szerencsésebb formában. Ezért köszönetet a segítséget adó magyaroknak, a volt kórustagoknak, és Tornyai Magdának, akivel Zalánfy Sara néniem keresztül is-

... folytatódik a 16. oldalra

... folytatás a 15. oldalról

merkedtem meg. Magda, aki csak pár évvel fiatalabb nálam, egyetemi tanulmányainak folytatására jött Victoriába. Sokat beszélgettünk. Ő sokat biztatót, és segített abban, hogy lelkileg meggyógyuljak. Még arra is rávette, hogy egy vidám-est műsorát adjuk a Victoriái Társaskör énekkarának rendezésében.

Sz.M: Igen, arra az estére még ma is sokan emlékezünk vissza, s szeretnénk ha újra lehetne részünk egy másikban. Az Én és a Kisöcsém c. zenés kuplé eljátszásával meggyőződhetünk arról, hogy magának is jó humorérzéke van. Ezután az est után mi következett?

- Harc és vajúdás önmagammal. Magda segítségével az önbizalmam kezdett visszatérni. Amikor az ő egyetemi felvétele sikerült, akkor határoztam el: ha ő ezt élte, én is megpróbálom.

Sz.M: Nehéz volt az első lépés?

- Nagyon. Orgona szakra jelentkeztem, azzal, hogy 12 éve nem ültem orgonánál. A professzor úr válasza biztatóan hangzott: "akkor jöjjön vissza 2 hónap múlva, s közben gyakoroljon". Így is történt. Meghallgattam. „Majd értesítjük az eredményről” szavakkal engedett utamra. Hosszú, türelmetlen várakozás időszakba következett. Annál is inkább, mert a felvételt 1 a 10 arányban történt. Én 45 éves vagyok, ha felvesznek, egy fiatal helyét veszem el, tértek vissza a nyugtalanító gondolatok. Aztán végre egyik napon megjött az értesítés, felvettek.

Sz.M: Tehát a Victoriái Egyetem Zenefakultásának tanulója lett.

- Igen. Sokáig nekem is hihetetlennek tűnt. Első évben általános kötelező tárgyakat vettem, vezénylés, ének, később orgona. Egy szombaton a Chamber Singers és Philomena Woman's Choir instructora voltam, akikkel magyar nyelven is betanítottam énekszámokat.

Sz.M: Az Egyetemen kívüli kapcsolata ez alatt az idő alatt megszűnt a zenével?

- Ő nem. Vezettem még a Társaskör énekkarát, az Echo Camara Kórust Sookeban, vendég karmestere voltam a Victoria Police Kórusnak, magyar miséken és istentiszteleteken orgo-náltam és énekeltem 11 éven keresztül. Az Oak Bay-i St. Patrick templom zene programjának dirigense lettem, melynek énekkarát vezetem, a St. Andrew Katedrálisban pedig a vasárnap esti misék kántora vagyok. Az utóbbi két lehetőség ünnepként számít. Itt „kitombolom” magam.

Sz.M: Miután megkapta a „Bachelor of Art – Music Major Comprehensive” – diplomáját, hogyan szeretné tovább folytatni a „tombolást”?

- Egy nap múlva, május 4-én indulok – mint kórustag - a UVic Chamber Singers dél-ázsiai koncert útjára, Bruce Moore vezetésével. Utána Erdélybe megyek, családomhoz.

Sz.M: Családjában is tovább él a zene szeretete?

- Igen. Leányom három éves korában kezdett el zongorázni. Amikor munkából hazaértem, gyakran azzal fogadtam: hallgass meg papa, hogy mit komponáltam. Különböző okok miatt azonban sajnos évekig néma maradt a zongora. Később újra elkezdte a gyakorlást, saját szorgalmából, és 17 éves korában ugyancsak a templomban lett kántor, ahol én voltam 20 éves korában felvettek a Nagyváradai Egyetem orgona szakjára. Most ott tanul. Orbán Viktor látogatására adott hangversenyen egy 4. éves hallgató és lányom, az első éves léptek fel. Ez évi látogatásom alatt szeretnék részére egy erdélyi hangverseny utat szervezni.

Sz.M: Mikor tér vissza Victoriába és mik a tervei?

- Szeptemberben érkezem vissza. Folytatom a kórusvezetést a St. Patrick templomban, a karmesterséget a Katedrálisban. Hívtak az ukránokhoz, és az Edelweis klubba is kórus vezetésre. Kutatómunka végzésén is gondolkodom, különösen az egyházi zene, és a 20. század világi zeneszerzőinek munkásságával kapcsolatosan.

Sz.M: Hol folytathatná ezt a munkát?

- Az egyetemen, ahol igen jó szellem uralkodik. Megértés, érdeklődés és kitűnő szakemberek. Különösen értékelem és köszönöm Dr. Erich Schwandt orgona professzor munkáját. Susan Young ének tanárt pedig az énekkollegák legjobbjai közé sorolhatom. Említésre méltók a hallgatók között résztvevő kitűnő magyar tehetségek, mint pl. Fischer Becky, Virág Zoltán és két magyar származású Master Student.

Sz.M: Véleménye szerint mi szükséges ahhoz, hogy valaki jó zenész legyen?

- Természetesen tehetség és szorgalom. De ez egymagában nem elég. A zenét nem elég tudni, azt élni és érezni kell. Ennek tulajdonítom a Victoriái Egyetem Zenekar és Kórus zenei igazgatója és karnagyának, Sándor János hangversenyek sikereit is. Tudás mellett a zenéhez szív kell. A zenében élni kell. Ezért történhet meg az is, hogy amikor a magyar miséken hallom énekelni a hivaték, az érzésem, hogy szívbem énekelnek minden magasképzettségű énekkarnál.

Sz.M: Lenne még valami mondanivalója?

- Igen. Az életem nagyon nehéz volt, a zene mentette meg a lelkeket. Kodály szerint „A józan észhez tiszta elme, tiszta szív kell. Csak így lehet valaki igazán jó a zenében.”

Köszönjük a beszélgetést Péter Mihálynak, aki jelen pillanatban a koncertkörúton vesz részt: Szoulban, Dél-Koreában lépnek fel május 8.-án, amely egyben Mihály 50. születésnapja. Amikor Társaskörünk és tagjaink nevében gratulálunk diplomájának megszerzéséhez, születésnapjaján ajándékként kívánjuk, hogy tervei valóra váljanak, és Victoriában a tervezett munkája mellett a megélhetési lehetőséget is megtalálja.

Levelesláda

Victorai hírek

Hungarian Society of Victoria

Dear Members:

I would like to thank those fellow members who have attended my Mother's funeral and comforted me with their presence at the time of great sorrow.

I would also like to thank the Executives for the Society's generous donation to the Kidney Foundation of Canada made in the name of my Mother, Mrs. Gim Kong.

Sincerely,
Nora Butz

Hungarian Society of Victoria

Dear Members of the Hungarian Society:

I wish to express my heartfelt thanks to everyone, who shared in my sorrow in losing Lenke, my wife, who was also my best friend and companion.

I also thank you for being there for her when she needed the support of her friends the most.

Sincerely,
Charlie Baltzer

Gratulálunk az új nagyszülőknek, **Nyers Katalinnak és Ferencnek**, akiknek április 7-én Lucas nevű unokájuk született. Ugyancsak gratulálunk a szülőknek, **Christinának és férjének, Jason Pengellynek**, akik jelenleg a nagyszülőkkel együtt örülnek a kis jövevénynek, Amszterdamban.

Virág Zoli, mint a Cowichan Consort zenekar 2002-es évi „Concerto Competition” nyertese, fivola szólistaként szerepel a Duncanban tartandó május 11. hangversenyen. Gratulálunk az újabb sikerhez.

Gratulálunk **Juhász Icának és Rezsőnek** 50. házassági évfordulójuk alkalmából.

A 45. házassági évfordulójukat Európában ünneplő **Kövér házaspárnak** még sok boldog évfordulót kívánunk.

Szemünk előtt zászlóval letakart 4 fiatal katona koporsója. Értelmetlenül korán elveszett életek a terrorizmus elleni háborúban, Afganisztánban. Őszinte részvétünk a hozzátartozóknak, barátoknak és a Kanadai Hadsereg tagjainak. Büszkén tudjuk közölni, hogy a mi kis közösségünk is képviselve van a terror elleni harcban, a fiatal, 19 éves, Ordinary Seaman **R.P. MacBride, (Dobosék fia)** naval Communicator személyében. Patrick jelenleg a Canadian Forces HMCS Algonquin Destroyer hajóján útban van az Arab tenger felé, 6 hónapos elkötelezettséggel. Gondolatunkban veled vagyunk Patrick, a mielőbbi viszontlátásig.

Együttérzésünket és őszinte részvétünket küldjük **Wojatek Mariettának és Károlynak**, fiuk, András elhalálása alkalmából.

GYÁSZJELENTÉS

Wojatek András Botond, 46, B.Sc., MBA, a Vitézi Rend és a Szuverén Máltai Lovagrend Magyar Lovagok Észak-Amerikai Delegációjának tagja, egy hirtelen szívroham következtében otthonában, Scottsdaleben, AZ, április 9-én elhunyt.

Gyászolják: rendtársai, szülei - Marietta és Károly, bátyja - Tamás, unokaöccsei - Max és Stephen és felesége - Francine.

NYUGODJÉK BÉKÉBEN

GYÁSZJELENTÉS

Mély fájdalommal és őszinte megrendüléssel tudatjuk, hogy mindenki által tisztelt és szeretett tagtársunk: Túrje Baltzer Lenke 2002. március 22.-én végleg eltávozott körünkől.

A Magyar Társaskör a gyászoló családnak ezúton fejezi ki őszinte részvétét.

NYUGODJÉK BÉKÉBEN

MAGYAR ISTENTISZTELET

Június 2-án du. 3:00-kor

Július 14-én du. 3:00-kor

Queen of Peace templom
851 Old Esquimalt Rd.

Mindenkit szeretettel vár
Victorisz Lajos tiszteletes.

HIRDETÉSEK

METRO LEXUS TOYOTA

625 Frances Ave. Victoria, BC
Tel: (250) 386-3516

Call: Les

2002 TOYOTA ECHO

Purchase
or
Lease
for 48 months

2002 TOYOTA COROLLA

Purchase
or
Lease
for 48 months

Forduljon hozzám bizalommal, ha autót szeretne
eladni vagy vásárolni!

Czelnai László Tel: (250) 386-3516

Megjelent Pintér László „Látomások a múltból”
című 554 oldalas könyve, Miska János be-
vezetőjével. A szép kiállítású, keménykötésű könyv
prózában, versekben és képekkel illusztrálva mutatja
be az író és egyben a nyugatra menekült Soproni
Erdőmérnöki Egyetem egy tagjának nehezen induló,
de végül is egyenesbe forduló életét.

Kapható \$30.00-ért postázva.

Tel: (250) 248-9186
Cím: Pintér László
650 Forsyth Ave.
Parksville, BC V9P 1G6

VENDÉGFOGADÁS

Budapesten, a pesti Dunaparton, a Margit-híd
közelében, elegáns házban, önálló,
hangulatos lakás kiadó.

Megegyezés szerinti kedvező árak.
Tel: 36-30-95-47-851 Fax: 36-1-383-2815
Email: othomas@mail.datanet.hu

Clean-Right

Szőnyeg és bútor tisztítás garanciával.
Hívja Tamást a 598-9424-es számon.

Sürgős esetben hívja a 882-9448-as
számot.

For sale

1993 Oldsmobile Achieva – fully loaded.
Four door, gray. \$6000.00 or best offer.
Tel: 479-2976

Honeymoon on the Via Appia

Julia Pakai
Kalandos életrajz és emigráció - angolul - csak \$8.95
Koinonia Christian Books
Judith Ravai
737 Pandora Avenue Victoria, BC V8V 1R6
Tel: (250)-382-5814 vagy 1-800-663-6290

BODEGA RESORT LTD

Secluded log cottages on 25 pastoral acres
of meadows and trees, overlooking mountains and sea,
at the foot of Bodega Hill.
Banquets, meetings and small conventions for 30 people.

TEL: (250) 539-2677
BOX 115 GALLIANO, B.C. V0N 1P0

BAAN EXPRESS

Custom cresting - for all your cresting needs. Team uniforms, jackets,
T-shirts, caps. Computerized embroidery, etc.
350 Watfield Rd., (off 3rd St.) Nanaimo, BC V9R 3P5

ILONA BAAN

TEL: 250-754-6634 CELL: 250-756-6090

Ling Gyula "Vezérlő csillagok"

című könyve – Nyitrai Gyula főszerkesztő kitűnő ismertetésével –
megrendelhető a szerzőnél az alábbi címen:

591 Delora Dr Victoria, BC V9C 3S2
Tel: (250) 474-5279 Fax: (250) 474-5279

Ár: \$16.00 postázva (Angol nyelven \$24.95)

FAREM
CONSTRUCTION LTD
GENERAL
CONTRACTORS
FARKAS MIKLÓS
ÉS
GYÖRGY

Tel: 658-5421
és
658-8413

Takács Ferenc
Kárpitósmester
Telefon: 658-8130

Fogászati hirdetés!

Dr. Kosa Ágnes fogorvos és technikusai ön számára
lehetővé teszik, hogy fogait rendbe hozassa
magyarországi tartózkodása alatt.

Jutányos áron lakást, teljes ellátással, biztosítanak
a szükséges időre, amíg fogai elkészülnek.

Korének, fogszorok, fogbeültetések (implant) és kisebb
kezelések szolgáltatására állnak.

Nemes fémmel és porcelánnal dolgoznak.
Érdeklődni lehet Miskolcon:

Iroda: 011-36-47-368-158
Laboratórium: 011-36-47-357-533

Hirdetéseket felvesszünk